

ХАРКІВСЬКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА
I-III СТУПЕНІВ №126 ХАРКІВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ
ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Твір на тему:
«Безсмертний подвиг українського народу»

Виконала:

учениця 8-Г класу

Харківської

загальноосвітньої

школи I-III ступенів №126

Аджиєва Аліна.

Учитель - Бендега С.П

Харків

Наше місто, Харків, для нас найдорожче у світі. Немає кращих парків і скверів, шкіл і університетів, кінотеатрів та зоопарку, а також людей. Рідному Харкову більше 350 років, він – перша столиця України. Вважають, що його заснування пов'язано з іменем козака Харитона, але це – лише одна з версій.

Харків – науковий центр України. Тут більше 12 університетів і академій, а також багато шкіл, гімназій, ліцеїв. Наше місто дороге нам, його мешканцям. Тут народилися, тут вирости, тут живемо. Харків нас виховав, зігрів своїм диханням. Нехай десь є такі ж самі дерева, квіти, птахи, як у нашому місті, але наші птахи, дерева й квіти нам дорожчі, вони особливі, бо харківські, тож рідні. Нехай інші кажуть, що десь у світі є міста, кращі за Харків. І нехай це дійсно так! Але вони не замінять рідного міста. Його дерева, квіти, птахи здаватимуться чужими. Тож для нас немає кращого місця на землі, ніж Харків!

Але, на жаль, не завжди життя рідного міста було мирним. Харків пам'ятає страшні часи Великої Вітчизняної війни. Відомий український письменник Олександр Довженко писав у своєму «Щоденнику»: «Україна поруйнована, як ні одна країна в світі. Поруйновані і пограбовані всі міста. У нас нема ні шкіл, ні інститутів, ні музеїв, ні бібліотек. Загинули наші історичні архіви, загинуло малярство, скульптура, архітектура. Поруйновані всі мости, шляхи, розорила війна народне господарство, понищила людей, побила, повішала, розігнала в неволю. У нас нема майже вчених, обмаль митців...» Ці слова стосуються і нашого міста в той час.

До війни Харків був одним із найбільших університетських центрів СРСР. 20 учбових закладів, де навчалися більш 30 тисяч студентів, готували спеціалістів у різних сферах науки, освіти, медицини і промисловості. Найбільшими з них були Харківський державний університет, політехнічний, медичний і авіаційний університети.

22 червня 1941 року розпочалась Велика Вітчизняна війна. Вона стала жахливим випробуванням для населення Харківщини. Тільки у 1942 році тут померло 22708 людей. У цілому – близько 200 тисяч відважних харків'ян віддали свої життя заради життя інших.

23 червня 1941 року в Харківському університеті відбувся мітинг, присвячений початку війни. Учасники мітингу заявили: “Ми готові змінити книжки на рушниці, сядемо у танки, у літаки. Зі зброєю в руках підемо захищати свою Батьківщину”. Велика кількість студентів–добровольців були направлені в Малинівські військові табори, що поблизу Чугуєва, де з них планували підготувати армійських політбійців і командирів стрілецьких взводів. У кінці червня 1941 року до Малинівських таборів прибули більш ніж 500 студентів-добровольців з харківських вузів, які відразу ж почали військові заняття. Ці підрозділи стали називатися «студентськими». Студбатівці увійшли в історію героїчних подвигів українських патріотів у жорстокі роки Великої Вітчизняної війни.

Вражає доля цих сміливих юнаків. Таким був один із студбатівців Петро Харитонович Стахов.

Його син у своїх мемуарах писав про важке дитинство свого батька, який один із багатодітної родини чернігівського селянина зміг продовжити навчатися. Петро читав лекції, знав декілька іноземних мов, був членом партії. Він мав все, щоб стати одним із тих щасливих людей, котрим

«світила» дипломатична кар'єра. Але реалізації його планів перешкодила війна.

Син Петра дізнався, що батько дійсно був бійцем студбата і що, можливо, загинув або потрапив у полон у бою під Білою Церквою. Більше нічого дізнатися не вдалось.

Через якийсь час Стахов-молодший відвідав Музей Харківського університету, де йому вручили книгу «Харківські студбатівці». З великою радістю він побачив там фотографію свого батька. Але найголовнішим був підпис: «П.Х.Стахов – студент історичного факультету, що загинув у боях під Наро-Фоминськом у 1941 році». Це означало, що Петро загинув не під Білою Церквою, а був відправлений під Москву – захищати столицю від гітлерівського нападу.

Студбатівці билися нарівні з іншими бійцями, хоч і були лише студентами університетів, а не професійними військовими. Після війни з 1510 студбатівців повернулися лише 36. Такі молоді і відважні люди!

У Харкові є пам'ятник студбатівцям. Він знаходиться поряд з головним корпусом Харківського національного університету імені В.Н.Каразіна.

Створити його прийшло на думку саме студентам, у серцях котрих зберігається пам'ять про безсмертні подвиги студбатівців. Пам'ятник – це ще

одне нагадування про молодих людей, які, захищаючи Батьківщину, віддали своє життя, всі свої сили за свободу й незалежність рідного краю.

Відомий письменник Олесь Гончар також був одним із відважних студбатівців. Він багато писав про війну і присвятив свій всесвітньо відомий роман «Людина і Зброя» саме подвигу харківських студбатівців.

23 серпня 1943 року місто Харків було визволено від загарбників. На вшанування цієї важливої події Москва салютувала 20 артилерійськими пострілами з 224 гармат. 10 дивізій були удостоєні звання “Харківські”. Завдяки мужності й героїзму народ вистояв у тяжкі роки Великої Вітчизняної війни. І одними з незабутніх українських героїв були, безперечно, харківські студбатівці!

Український поет Сергій Мушник, також один із студентів-студбатівців, написав вірш «Університету», у якому образно розповів про долю студбатівців, їхню місію в тій війні:

“Свій перший курс в окопах я скінчив –

Комбат для мене строгим був деканом,

Йдучи у наступ, куль я не лічив –

І то був залік мій і мій екзамен.

І лейтенанти, мов професори,

Оцінки ставили мені в матрикул

З вогню і диму...

Я тої пори мав сесії лише й не мав канікул.

Була наука і важка, й гірка.

Та з дня на день, ждучи, що куля вкусить,

Я всі пройшов зі зброєю в руках

Чотири роки, всі чотири курси...”

Нехай зараз Україна переживає не найкращі для економіки часи, та ми повинні дякувати нашим героям-землякам за те, що живемо під мирним небом. Харківщина буде завжди пам’ятати своїх вірних синів, які ціною власного життя зберегли мир і спокій на планеті. Тепер саме нам, молодому

покоління, належить виконати високе завдання – прикрасити та прославити наше рідне місто!